

Dit Barcelona maakt ons allemaal een beetje belachelijk

Sjoerd Mossou, AD Sportwereld 14 december 2010

Het bleef erg stil in de kleine taberna in Alicante. Schuin voor me zat een stelletje knus tegen elkaar gedrukt, starend naar de televisie. Rechts, hangend tegen het raamkozijn, graaide een man met een enorme baard in een bakje met olijven. En Afonso, de eigenaar, spoelde zwijgend de glazen.

Alleen de verdwaalde Nederlander, achterin de zaak, kirde steeds van 'oh' en 'ah'. De rest leek het al betrekkelijk gewoon te vinden, dat weergaloze tikkie-takkie op het beeldscherm, voorbijflitsend in waanzinnige patronen. Alleen bij de 4-0 van Messi, zovend langs vier verdedigers van Real Sociedad, slaakte de vrouw van het stelletje heel even een gil.

Ik ga hier geen poging wagen het voetbal van dit Barcelona in superlatieven te vangen. Dat is al genoeg geprobeerd de laatste weken, na die 5-0 tegen Real Madrid.

Je moet het zien juist, met eigen ogen. Negentig minuten lang en niet in samenvatting, want dat vertekent. Een schitterend schilderij knip je ook niet in stukken.

Maar kijk ook weer niet te vaak, want het vervaagt je normen. Voor je het weet zit je apathisch in een bakje olijven te graaien, wanneer Pedro en Iniesta de bal oneindig rond laten gaan, in een dans zonder weerga.

Doseer het daarom. Wissel het af met een vertrouwd potje eredivisie, op zondagmiddag of dinsdagavond. Eerst naar Feyenoord-Excelsior kijken en dan naar Barcelona, dat werkt het beste.

Dit Barcelona, het maakt ons allemaal een beetje belachelijk. Wat moet je er nog mee, met je dierbare herinneringen aan het Oranje van 1974, of het Brazilië van 1982, of het Ajax van 1995 voor mijn part.

De tijden zijn veranderd en het verleden is er om te koesteren, ik weet het, maar de grootsheid van toen is niet meer uit te leggen zodra je dit Barcelona hebt gezien.

Ons Totaalvoetbal, met Wim Suurbier in slowmotion; het is opeens om te lachen.

Je zal maar elf jaar oud zijn, nu, en opgroeien met de gedachte dat dit Barcelona de maat der dingen is. Alsof Doutzen Kroes je eerste grote liefde is - en dat je het daarna met de andere meisjes van Oostermeer moet zien te rooien, voor de rest van je leven. Prompt hebben ze allemaal een dikke kont en een dubbele onderkin.

In het voetbal is alles eindig, dus ooit houdt het op, met dit Barcelona. Er komt een moment dat de bal strookt en de benen strammer worden. Dat Pep Guardiola een tikkeltje dikker wordt - en lelijker.

En dat Camp Nou gevangen wordt door de herinneringen aan het voetbal van vandaag.

Aan Messi en Xavi en Pedro en Iniesta, de jongens die samen het Perfecte Voetbal speelden.

Zo mooi als nu wordt het nooit meer.